

Một Câu Chuyện Cảm Động

Tác Giả; Nguyễn Trn, Toronto
Thứ Ba, 04 Tháng 9 Năm 2012 06:39

Có nhiều người đã không còn biết tới và bỏ quên họ.

Đó câu chuyễn thêm rõ ràng, thường cũng còn nói thêm là mấy lúc sau này, trong một số dịch vụ tranh giành vé trên i-đa, các hãng hàng không không còn serve thức ăn trên tàu bay cho hành khách economy class (trong business class hay first class và những chuyến oversea long hours) mà thay vào đó chỉ bán sandwich, snack dưới hình thức BOB (buy on board) những đồ ăn trên.

Tôi đã t hành lý vào h ốc c trên đ ường i r ồi ng ồi xu ống gh . Đây là chuy ển bay dài làm tôi h ết c gì mình có m ột quy ển sách hay đ ể đ ọc trên phi trình. Có l ỗi tôi cũng c ần ch ợp m ột m ột chút.

Và lúc tròn khi máy bay cất cánh, một nhóm 10 người lính trù men theo lối đi và ngồi hát vào chung trống rỗng còn lối. Chỗng có gì đó làm, tôi bắt đầu ghi chyun người lính ngồi gần nhau.
-Các cậu đi tết đâu vầy?

-Petawawa. Chúng tôi sẽ có đó hai tuần để thử huấn luyện một chương trình huấn luyện đặc biệt riêng sau đó sẽ bổ sung tivi A Phú Hãn.

Sau khi máy bay cất cánh đợt mệt tiếng thì tiếng loa thông báo là trên máy bay có bán thức ăn nhẹ đắt trong bao giá \$5.

Cũng còn lâu lõi m chuy n bay m i t i phía Đ ng n n t i quyết d nh mua m t bao d  ăn d  vừa ăn v a gi t th i gi . Khi t i m c b p l y ti n th i ch t nghe m t ng i lính h i b n m nh l c c  muốn mua th c ăn không.

-Không! Có và nhé màc quá đó. Bao lunch gi mà tùi \$5. Thôi tao r\u00e1ng đói tùi c\u00e1n c\u00e1 h\u00e0n hay.V\u00e0 anh l\u00f3nh tr\u00e1 qut qut đónq yvá i b\u00e1n.

Tôi đ^oo m^ut nhìn chung quanh thì th^y m^uy ng^ōi lính khác cũng không có ý đ^onh mua gì c^o m^uc dù lúc đó cũng đã t^oi gi^o ăn tr^oa r^oi. M^ut ý ngh^oi ch^ot đ^on trong đ^ou, tôi g^oi ng^ōi n^o ti^p viêん t^oi đ^oa cho bà ta \$50 và nói:

-Xin bà vui lòng l y thức ăn cho nh ng ng n i l nh n y.

Người tiếc viễn nghec nhiên ném chốt lợy tay tôi, qua đôi mắt long lanh ngậpn lợ vì xúc động, bà ngõi lồi cảm nhận tôi và nghẹn ngào:

Một Câu Chuyện Cảm Động

Tác Giả; Nguyễn Trí n, Toronto
Thứ Ba, 04 Tháng 9 Năm 2012 06:39

-Con trai tôi cũng là một quân nhân đang chiến đấu tại Iraq. Nghĩa cớ này của ông nhỉ đang dành cho nó vay.

Rồi bà xăng xá đi lợy 10 bát chén ăn trao cho tất cả các người lính trên tàu. Sau đó bà đứng lên chử tôi hỏi:

-Thưa ông dùng gì? Bò, gà rán hoặc hống.

-Xin cho tôi gà.

Tôi trả lời bà ta trong một thoáng ngạc nhiên vì theo tôi biết hống economy bây giờ chỉ có BOB thôi mà.

Người này tiếp viên đi về phía trước cửa máy bay để một phút sau đó trả lời với nguyên khay thức ăn nóng hổi dành cho hành khách vé hống nhỉ, bà trả nhang trảng nói với tôi:

-Đây là tấm lòng tri ân nho nhỏ của những người trên chuyến bay này dành cho ông.

Sau khi ăn xong với tâm trạng sống khoái nhàng, tôi bước vào phòng vệ sinh ở phía sau cùng. Trên đường đi, một người đàn ông thình lình đứng lên chắn tôi lại nói:

-Tôi rất cảm phục việc ông làm, xin ông cho tôi đặc chia phần mà vui lòng nhận cho.

Nói xong, ông ta dứt tay tôi 25 mảnh kim.

Sau đó không lâu, viên phi công trả lời rằng lái và đi với nhìn sẵn ghi trên hồ c hành lý, linh cảm khiên tôi them mong ông ta đứng kiểm tôi nhung ... ô kìa! Ông ta đứng lại ngay hàng ghế cửa tôi rồi cởi áo thắt tay và chìa tay ra nói:

-Tôi muốn đặc biệt tay ông.

Còn chung đã, tôi mới dây an toàn đón dây bát tay viên phi công trả lời.

Với giỗng hân hoan, ông ta nói lần nữa để mời ngồi cùng nghe:

-Tôi cũng đã từng là một quân nhân và cũng là phi công chiến đấu. Có một lần có người cung mua cho tôi thức ăn. Điều đó thực sự khiến tôi nhớ mãi lòng tốt đó mà tôi không bao giờ quên.

Cả một tràng pháo tay tán thùng vang dội làm tôi đón bát mảnh vì mảnh cớ.

Chỉ với một hành động nhỏ nhặt tôi cũng đánh động lòng lòng cảm con người đến thế sao?

Vì chuyến bay quá dài nên có một lúc, tôi phai đi bộ về phía trước để dán gân cát thì bát nhiên có một nam hành khách người trên tôi đón sáu dây đeo tay ra bát và đeo lại trong tay tôi cũng 25 mảnh kim.

Bát không khí trên chuyến bay thớt nhung nhàng và chan hòa tình người cho tôi khi máy bay hóng cánh. Tôi lợy hành lý và bát đón bát cát ra khi với tôi cát máy bay thì một người đàn ông chén tôi lợy và nhét nhanh vào túi áo tôi một thớt gì đó xong ông ta với bát cát mà không nói một lời. Lợy thêm \$25 nữa.

Nhưng tính ra, tôi chử chỉ có \$50 mà bây giờ thu lại tôi \$75. Kỷ niệm đặc biệt \$25 dễ dàng đón thớt sao! À! Quên! Còn bát ăn thiết ngon miếng nha chử.

Một Câu Chuyện Cảm Động

Tác Giả: Nguyễn Trí n, Toronto
Thứ Ba, 04 Tháng 9 Năm 2012 06:39

Đúng là khi ta làm phổi thì không bao giờ lão già.

Tôi vui vầy bối rối nhanh vào cửa phi trống thì thấy một người lính trung kiêm điệp nhân sừng đeo chuông bát và cẩn thận. Tôi tiến lại trao cho họ 75 mảnh kim và nói:
- Tôi phi trống và tôi trả i phổi khá xa. Mà bây giờ cũng đã tối giờ đó đến bốn bảy mươi cái sandwich chờ. Tôi Phết sẽ ban nó cho các con.

Mười người lính trung trong ngày hôm đó chỉ có chín bay trong tâm trạng yêu thương và kính mến nhau hành khách đong hành. Tôi hăng hái bối rối xe vẫn lùi thì thầm nguyền rủa cho tôi có sức khỏe trong bình an.

Nhưng chàng trai này đã hy sinh tôi cho quê hương mà tôi chỉ biết họ có một vài phổi ăn. Thật là quá ít nó không muốn nói là chỉ trong muôn mốt.

Nghĩ xa họ nỗi, người con của chiến binh đã tung đánh đập cửa đập khi vượt lên chỉ phiêu trống đón tên người nhận là "Hép Chêng Quốc" mà số tiền có thể lên đến chính sinh mảng của họ.

Đó là một vinh dự tôi cao荣誉 ra cửa đón người phi dành cho họ nhưng than ôi! Có nhiều người đã không còn biết tôi và bỏ quên họ.

Xin các Ông Quốc Nhân Võng Bộ Tát và Kim Cang Ông Lực Sĩ Bộ Tát giá trị sức mạnh và lòng can đảm cho bốn chuyến tiếp câu chuyện này tôi bốn bè quen biết.

Riêng tôi thì đã làm xong.